

хідно володіти інформацією про доходи позичальника, його фінансової історії, а також майно, що знаходиться в його власності.

Ключова перевага використання блокчейн-технології в банківській діяльності зводиться до усунення посередників при здійсненні банківських операцій. Якщо в цей час операції по проведенню платежів, а також оформленню й підтвердженню банківських документів і інших даних здійснюються при особистій участі різного роду посередників, які підтверджують дійсність таких даних (банки, державні органи, нотаріуси та ін.), то при використанні блокчейна транзакції перевіряються безпосередньо всіма учасниками системи, оскільки остання не має центрального органу. Такий принцип роботи блокчейна значно спрощує процедуру виконання банківських операцій, скорочує час і ресурси. Крім того, враховуючи, що програмний код мережі завжди відкритий, будь-який, що володіє ключами доступу до системи користувач, може звернутися до системи, однак при цьому його персональні дані залишаються конфіденційними.

Таким чином, блокчейн як нова технологія забезпечує переваги різним учасникам ринку у вигляді економії ресурсів і часу при здійсненні практичної діяльності. Застосування блокчейн-технології в банківській сфері дозволяє підключити до системи платежів, кредитних, факторингових та інших фінансових угод безліч клієнтів і банків із збереженням конфіденційності інформації про угоди. Впровадження блокчейна є основою для створення довгострокових конкурентних переваг і служить стимулятором економічного зростання.

Список використаних джерел

1. Блокчейн у цифровій економіці: Міжнародний форум з практики застосування блокчейн-технологій URL : <https://events.vedomosti.ru/events/block> (дата звернення 24.02.2019).

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ЕКОНОМІКИ ЯК ЧИННИК ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Полікова А.С.

Науковий керівник – Островський І.А., канд. екон. наук, доцент

На сучасному етапі темпи розвитку національної економіки визначаються здійсненням інноваційної політики та впровадженням у суспільне виробництво новітніх результатів інтелектуальної творчої роботи. Перед Україною стає гостро проблема формування власної інноваційної системи. Формування власної інноваційної системи дає змогу перейти у новий вимір суспільних цінностей, коли знання стають матеріальною основою існування людини, а технології їх впровадження створюють якісні умови для процвітання всього суспільства. Саме така система до-

поможе Україні вийти з кризової ситуації та стати конкурентоспроможною країною на міжнародному ринку.

Фактично, Україна не готова до економічної конкуренції в глобальних масштабах без технологічного оновлення виробництва, особливо в сферах інноваційних товарів та технологій. Тому питання інноваційного розвитку є досить актуальним. В Україні практично відсутні ринкові механізми формування інноваційної інфраструктури, а також немає чіткої державної стратегії формування ринково орієнтованої національної інноваційної системи.

Сьогоднішню ситуацію в країні відрізняє те, що в Україні є достатній науковий потенціал для здійснення інноваційної діяльності. Створена відповідна законодавча база, спрямована на підтримку розвитку економіки України інноваційним шляхом. У законодавстві визначено правові, економічні та організаційні основи державного регулювання інноваційної діяльності, встановлені форми стимулювання державою інноваційних процесів. Особливого змісту набуває використання регіонального потенціалу майбутніх інноваційних процесів.

Значення регіональних підсистем у комплексі інноваційного розвитку економіки держави і увага до неї у світі неухильно зростають. Про це, зокрема, свідчить той факт, що у Стратегії розвитку Євросоюзу на період до 2020 року передбачено, що 60-75% всіх коштів, спрямованих на реалізацію Стратегії, буде витрачено на заходи, пов'язані з досягненням цілей регіонального розвитку [1, с. 73]. У такому ж форматі має відбуватись реформування економіки в Україні.

Під впливом глобалізаційних та інтеграційних процесів в європейських країнах формується парадигма нового регіоналізму, що підтверджується функціонуванням відповідних інститутів, які сприяють регіональній інтеграції та співробітництву регіонів. Головними рисами нового регіоналізму є:

- зменшення впливу держав та адміністративного ресурсу на регулювання економічних процесів в регіонах та створення нових зон регіонального впливу;
- формування нових інформаційних зв'язків та взаємодії суб'єктів регіонів через взаємодію не на державному, а на регіональному горизонтальному рівні, що в умовах глобалізаційних процесів сприяє входженню регіонів у світові структурні процеси;
- регіональна взаємодія як у межах окремих країн, так і поза нею, що зумовлена економічною доцільністю, а не адміністративними ресурсами;
- утворення інтернаціонального комунікаційного середовища із креативними суспільними та управлінськими практиками тощо [2, с. 10].

Становлення нового регіоналізму зумовлює розроблення змін до законодавчо-нормативної бази, яка визначає правові, економічні та організаційні умови функціонування суб'єктів регіонів, здійснення регулювання відносин між ними. Це вже зафіксовано в низці правових актів, зокрема в контексті децентралізації державного управління.

Вирішення питання про децентралізацію економіки регіонів, їхньої господарської самостійності потребує застосування відтворювального підходу, за допомогою якого регіон розглядається не тільки як підсистема соціально-економічного комплексу країни, але і як самостійний суб'єкт із закінченим циклом відтворення, з особливими формами прояву стадій відтворення і специфічними особливостями проходження соціальних і економічних процесів. Головною перевагою цього підходу є те, що він ґрунтується, з одного боку, на визнанні спільності територіальної економіки з економікою держави, а з другого – на відносній відособленості відтворювального процесу в регіоні, що дає можливість погоджувати державні і територіальні інтереси та забезпечувати комплексне розв'язання всіх проблем регіонального відтворювального процесу.

Список використаних джерел

1. Інноваційна Україна 2020 : національна доповідь / за ред. В. М. Гейця. Київ: НАН України, 2015. 336 с.
2. Гриценко А. А. Економіка України на шляху до інклюзивного розвитку. Економіка і прогнозування. 2016. №2. С. 9-23.

ВЗАЄМОДІЯ МАЛОГО І ВЕЛИКОГО БІЗНЕСУ В УКРАЇНІ

Башинська З.Р.

Науковий керівник – Можайкіна Н. В., канд. екон. наук, доцент

Для сучасної економічної системи України, яка володіє неабияким потенціалом, одним з ключових умов розвитку є використання принципів підприємницької економіки. А це, перш за все, ефективна взаємодія великого та малого бізнесу, яка має великий вплив на якість економічного росту. Саме тому, майбутнє українського підприємництва безпосередньо визначається можливостями створення тісних організаційних зв'язків малих і великих підприємств.

Досвід закордонних країн вказує на те, що більша частина малих підприємств в ринковій економіці знаходиться в сфері інтересів великого бізнесу. Саме тому, доходи, стійкість положення, фінансові та інвестиційні можливості малих фірм безпосередньо залежать від їх відносин з великими підприємствами. В результаті інтеграційної взаємодії малі підприємства отримують стабільність, доступ до фінансових, технологічних, інформаційних та матеріальних ресурсів. В той